

[Hans Thyge Jacobsen.]

grundig Overvejelse. Det er saa lykkeligt, at alle betydende politiske Faktorer i vort Land er enige om, at vi skal yde vore gamle og Invaliderne en forsvarlig Forsorg, og med denne Enighed som Udgangspunkt skulde jeg tro, at Tiden var inde til et frugtbart Arbejde for at komme frem til en mere rationel Lovgivning end den, vi indtil i Dag har haft paa dette Omraade. Jeg ønsker ikke paa nogen Maade at tage noget fra det store Arbejde, som Regering og Rigsdag gjorde i Aarene forud for 1933 gennem Socialreformen, men Tiden rider jo rask i vore Dage, og der er næppe Tvivl om, at vi bør underkaste disse Forhold en fornyet og grundig Overvejelse. Der er megen Uro i Aldersrentenydernes og ogsaa i Invalidernes Kredse, og denne Uro er paa mange Maader forstaaelig, men det er ikke gavnligt, at den hersker. Det skulde nødtigt blive saadan, at Samfundets Omsorg for de gamle og Invaliderne betød en fortsat Kilde til Uro i de paagældendes Kredse, og de stærke Krav, som fremkommer i Aldersrentenydernes Blad om en almindelig Folkepensionering, bør man underkaste en grundig og saglig Overvejelse. Man kan ikke vende det døde Øre til. Vi bør have bragt paa det rene, om denne Tanke er sund og frugtbar, eller om den er uigennemførlig og bør fraaades. Jeg vil derfor indtrængende henstille til den højtærede Socialminister, at han, rent bortset fra, hvor længe han er Socialminister, tager Initiativ til en grundig Undersøgelse af alle herhenhørende betydelige Spørgsmaal.

Maa jeg have Lov til, inden jeg slutter, at slaa et Slag for den Tanke, som jeg gentagne Gange har gjort mig til Talsmand for, at der sker en Adskillelse mellem Aldersrentenyderne og Invaliderrentenyderne. Jeg er fuldstændig klar over, at lovgivningsteknisk og administrationsteknisk er det en Fordel at have de to Kategorier samlet under eet, saaledes som vi har det ifølge Socialreformen, men i Livets Virkelighed ligger det nu saadan, at de invaliderede skal hjælpes paa en helt anden Maade end de gamle. For de sidstes Vedkommende drejer det sig om økonomisk Hjælp alene, herunder naturligvis ogsaa Bestræbelsen for at skaffe dem billige Boliger. For Invalidernes Vedkommende er det helt andre Ting, det drejer sig om, og de første til at gøre opmærksom derpaa er Invaliderne selv. Det drejer sig om lægelig Behandling, Helbredelse, Oplæring, Uddannelse, Omskoling, og hvad det nu hedder alt sammen. Det drejer sig om Arbejdsanvisning paa dertil egnede Pladser. Det drejer sig om at gøre Invaliden ikke til

en Medborger, der lever af Understøttelse, men til en Medborger, der gør 100 pCt.s Arbejde og derved faar 100 pCt.s Afønning.

Der er ikke Tvivl om, at med den uhyre Byrde af Invaliditet, som Verden nu i de kommende mange Aar skal slæbe paa, da maa der blive rig Mulighed for et Studium af, hvorledes man i de store Lande griber Tingene an. Efter sidste Krig forekommer det mig, at man her hos os kom bagefter. Da man fik den første Lov om Invaliderente i 1921, kom man ikke længere end til det simple at yde Invaliderne en økonomisk Hjælp. Man havde slet ikke Øjnene aabne for det vældige Arbejde, der var i Gang i de tidligere krigsførende Lande for at restituere dem til fuldt arbejdsdygtige Medborgere, et Arbejde, der havde gjort overordentlig store Fremskridt og kunde opvise beundringsværdige Resultater. Nu maa vi ikke komme for sent denne Gang. Vi har baade Læger og andre, som arbejder med disse Ting, paa Vanførehjem og Invalidernes egne Institutioner, Arbejdshjem, Oplæringsanstalter og hvad det nu hedder. Vi har en lang Række af kvalificerede Mennesker, som kan hjælpe os frem til i Tide at faa sat ind, saa vore Invalider — vi har jo ikke saa mange Krigsinvalider her i Landet, Gudskelov, men Invalider af anden Art — kan blive helbredt, oplært og faa anvist Arbejde.

Jeg synes, at bortset fra den Fordel, der kan være lovgivningsteknisk og administrationsteknisk ved at have disse to Omraader samlet under eet, saa maa man af Hensyn til, at det er to vidt forskellige Ting, det drejer sig om, adskille dem i den kommende mere permanente Lovgivning.

Søren P. Larsen: Det er rigtigt, at den sociale Lovgivning her i Landet historisk set er vokset frem lidt efter lidt; efterhaanden som Kravene har meldt sig, og efterhaanden som der har været økonomisk Baggrund for de Reforme, som er gennemført, og man har forsøgt sig frem, indtil vi i 1933 stod over for det, som vi dengang kaldte det store Gennembrud, da vi gennemførte en Reform, som skulde sætte Spor, og som skulde holde, og som skulde kunne bære. Det, der skete i 1933, var nok et stort Fremskridt, men vi kan alle sammen se, at i Mellemtiden er der sket et og andet, bl. a. ogsaa dette, at vi har oplevet en Krigstid og en Dyrtid, ja, vi kan sige en Skæbnetid som ingen Sinde før, og under saadanne Forhold er det ikke unaturligt, at de Rammer, der var fastlagt under mere normale Tider og i de billige Varers Periode, ikke